

Domweg gelukkig in de Dapperstraat

Peter van Boven kan zich amper bewegen. Zijn mond zit dicht. Hij ruikt plakband. Zijn angst wordt minder als hij dwars door zijn knallende koppijn heen het vertrouwde gekletter hoort van de metalen marktkramen die in de vroege ochtend in elkaar worden gezet. Door een kier in de gordijnen schijnt bleek herfstlicht op zijn bed. Hij kan de witte planken in het plafond van zijn slaapkamer net onderscheiden. Hij voelt zijn kleren ongemakkelijk om zijn stramme lijf. Hoe lang ligt hij hier al zo? Hij probeert rustig te blijven en zijn gedachten op een rijtje te krijgen. Langzaam komt de herinnering terug aan gisteren.

's Middags had hij op het Muiderpoortstation met een spottend elleboogtikje voor het eerst de vrouw begroet waarmee hij al een tijd contact had via een datingsite. 'Ellen', stelde ze zich voor met haar naam van de site. Ze was langer dan hij had gedacht, maar haar donkergrijze krullen waren net zo weelderig als op de foto. Een ranke verschijning. Tegen de miezerregen had ze zich gehuld in een beige trenchcoat. De Indische trekken van haar geboorteland combineerde ze met een ferm Rotterdams accent. Ook op anderhalve meter afstand rook hij nog de sandelgeur van haar parfum.

Zijn zenuwen waren meteen verdwenen door haar joviale ontspannenheid. Ze had erop gestaan om door hem over de bekende dagmarkt geleid te worden. Bij de snackbar halverwege gingen de mondkapjes af en voelde hij bij elk frietje dat ze in de mayonaise doopte en tussen haar knalrode lippen liet verdwijnen, de kriebels van verliefdheid toenemen.

Dat was het gevoel waar hij al een halve eeuw naar verlangde. Maar het zelfvertrouwen om een vrouw voor zich te interesseren, had hij altijd ontbeerd. Sinds zijn nooit afgemaakte studie Nederlands was hij ervan overtuigd dat hij nergens goed in was en dat hij andere mensen niets te bieden had. Werken stond hem tegen en de omgang met baas en collega's had hij altijd beperkt tot het onvermijdelijke.

Met tijdelijke baantjes op Schiphol, in de kassen en bij de gemeente, kon hij de laatste jaren net de huur van zijn bovenwoning, zijn eten en af en toe een nieuwe spijkerbroek of V-halstrui betalen. Vrienden had hij niet, hij zou niet weten hoe hij daarmee moest omgaan. In zijn behoefte aan menselijke contact had zijn tachtigjarige benedenbuurvrouw Carla voorzien. Ze was net zo alleen geweest als hij, nadat haar man na een kinderloos huwelijk was overleden. Hij had haar geholpen met computerdingen en belastingaangifte. En sinds ze

vanwege haar zwakke gezondheid het huis niet meer uit durfde, was hij dagelijks even bij haar langs gegaan om met haar pinpas boodschappen te doen op de markt.

Maar het liefst lag hij gewoon op zijn bed te dromen over een leven met een vanzelfsprekend gevulde bankrekening en een onbezorgde, hartelijke, oudere vrouw om samen leuke dingen te doen.

Ellen was zo'n vrouw. Hij had genoten van haar aanblik en van alles wat ze gisterenmiddag zei en deed. Door haar gemakkelijke lach had hij zich bevrijd gevoeld van zijn sociale schroom. Ongedeerd door de herfstregen waren ze door de straten gelopen van de door expats en jonge tweeverdieners verhipte volkswijk. Ze had hem een arm gegeven, ze hadden wat gedronken op het winderige buitenterras van een nieuw wijncafé. Toen ze aan het eind van de middag had voorgesteld daar een fles wijn mee te nemen en samen nog wat te eten bij hem thuis, had hij zijn geluk niet op gekund.

Met de kaas en het stokbrood die ze op weg naar zijn huis in de Dapperstraat haalden bij de al inpakkende marktkooplui, had hij fondue gemaakt. Ze had hem zachtjes aangeraakt op zijn rug en armen. Ze had wijn voor hem ingeschonken en nog een paar glazen en toen had ze hem gezoend. Maar daarna?

Hij hoort voetstappen op de trap. Zijn hart gaat sneller kloppen. De deur gaat open. Ze draagt de gebleekte jeans en rode angoratrui die gisteren tevoorschijn waren gekomen toen ze bij de voordeur haar trenchcoat had opgehangen. Zijn angst neemt verder toe als hij in haar hand het vlijmscherpe koksmes ziet waarmee hij gisteren nog de knoflook voor de fondue platdrukte. Hij probeert zich los te wurmen.

‘Goedemorgen, Peter.’ Deze simpele woorden in haar Rotterdamse tongval geven hem weer een beetje hoop.

‘Beloof je dat je geen lawaai gaat maken?’

Hij kan niet anders dan ja knikken. De tranen springen in zijn ogen als ze met een snelle beweging de grijze ducttape van zijn mond trekt.

‘Je zult wel denken: hoe kom ik hier en wie is die vrouw?’

Volkomen overbodig knikt hij weer.

‘Dat zal ik je vertellen.’ Ze kijkt hem doordringend aan. ‘Maar daarna ga jij mij haarfijn uitleggen hoe het komt dat jij mij gisteren in de woning van mijn oude vriendin Carla binnenliet alsof het jouw eigen huis was.’

Peter voelt plotseling een koude paniek, erger dan op de dag dat hij ontdekte dat hij in de trein het manuscript was vergeten van de eindschrijftie waar hij twee jaar aan had gewerkt.

‘Wat bedoel je, het huis van je vriendin Carla?’

De enige vriendin van zijn bejaarde buurvrouw was Rita, uit de tijd dat ze nog in Rotterdam had gewoond met haar man Willem. Namens zijn buurvrouw had hij haar een overtuigende mail gestuurd om de vriendschap te beëindigen.

‘Ja, mijn vriendin Carla. Die mij nog elk jaar op mijn verjaardag kwam opzoeken. We deelden in Rotterdam de liefde voor haar man Willem. Ze vond het fijn dat we samen voor hem konden zorgen toen hij ziek was.’

Peter begint een akelig vermoeden te krijgen wie hij voor zich heeft.

‘Toen ik een mail van Carla kreeg dat ze onze vriendschap wilde beëindigen omdat ze een liefdesbrief van mij aan Willem had gevonden, begreep ik dat niet goed,’ vervolgt Ellen. ‘Maar ik deed er niets mee.’

Peter realiseert zich dat hij de betekenis van de brief die hij bij Carla had gevonden, verkeerd heeft begrepen. Blijkbaar wist Carla al van hun liefde.

‘Dat ik hier nu toch sta en dat jij nu hier ligt, dat komt door toeval, omdat jij in mijn zoekresultaten op de datingsite verscheen. Op je profielfoto zag ik dat je een heel bijzondere zijden stropdas droeg. Net zo een had ik in een verliefde bui voor Willem meegenomen uit Indonesië. Toen ik doorklikte naar je andere foto’s, zag ik je in de woning van Carla, met die typische vooroorlogse gordijnen die ze in Rotterdam ook al hadden. Toen wist ik dat er iets niet klopte.’

Peters hoofd barst bijna uit elkaar. Zijn droom om zijn sappelende bestaan definitief achter zich te laten en vanaf nu een comfortabel leven te gaan leiden met een leuke vrouw, verandert in een donkere nachtmerrie. Hij vervloekt de dag dat buurvrouw Carla niet had gereageerd op zijn geklop en hij met de sleutel die zij hem had gegeven, naar binnen was gegaan en haar dood had gevonden.

Aanvankelijk had hij de GGD willen bellen, maar toen had hij gedacht, als ik haar dood nou gewoon niet meld? Als ik zorg dat iedereen denkt dat ze nog leeft. Dan komt haar pensioen gewoon elke maand binnen. Ik heb haar inlogcodes en kan haar pinpas gebruiken.

Geschrokken van zijn eigen gedachte was hij aanvankelijk weer naar boven naar zijn eigen woning gegaan om tot rust te komen. Maar in de loop van de dag was een plan gerijpt en had hij het ijzingwekkende besluit genomen om deze kans op een beter leven aan te grijpen. Een ongebruikelijke daadkracht had zich van hem meester gemaakt. Moeilijkste

probleem: hoe liet hij het lijk verdwijnen? Peter had besloten het te begraven in de kruipruimte onder het huis. Via het luik bij de gemeenschappelijke voordeur kon je daar makkelijk bij. Met click and collect had hij bij de bouwmarkt een tuinschep, een emmer en een bouwlamp op batterijen gekocht. Met afdekfolie en ducttape had hij alvast het lichaam van de buurvrouw verpakt. In de loop van twee dagen had hij een gat gegraven in het vochtige zand van de kruipruimte. In de derde nacht had hij het ingepakte lijk naar de mufte ruimte gesleept en begraven.

Volgende stap: zorgen dat de afwezigheid van de buurvrouw niet zou worden opgemerkt. Over de buurman op de tweede verdieping had hij zich geen zorgen gemaakt, een jonge expat die in de bouw werkte. Ook in de pandemie werd hij elke ochtend vroeg opgehaald voor werk en was pas laat weer terug. Behalve af en toe groeten, hadden hij en zijn overleden buurvrouw daar geen contact mee gehad. Met tijdschakelaars op het licht had hij gezorgd voor een normaal bewoningsbeeld, zoals dat in de preventiefolder van de politie zo mooi heette, om overburen niet achterdochtig te maken. En dan nog die ene vriendin uit Rotterdam. De buurvrouw had verteld dat ze nog af en toe contact met haar had. Daar had hij nog iets voor moeten verzinnen.

In het begin was hij nog heel bezorgd en voorzichtig geweest. Maar toen er niets bijzonders was gebeurd, was hij geleidelijk zijn boodschappen gaan betalen met de pinpas van de buurvrouw. De huur, de energierekening en de andere doorlopende kosten waren uit het maandelijks binnenkomende pensioen gekomen.

Na verloop van tijd was hij begonnen om de smaakvol ingerichte woning van Carla te verkennen. Hij had het fijn gevonden om zich daar overdag op te houden, de krant te lezen aan de mahoniehouten tafel, en in haar ouderwets degelijke keuken eten te maken. In de kasten van haar woning had hij kleren van haar man ontdekt die hem als gegoten bleken te zitten. In een binnenzak had hij op een dag een brief aan Willem ontdekt die hij perfect kon gebruiken om ook het contact met de Rotterdamse vriendin te verbreken en zo te voorkomen dat die haar zou missen.

Heel voorzichtig was hij zichzelf toe gaan staan om te genieten van zijn nieuwe leven. Geldzorgen had hij niet meer, werken kon hij laten. Eindelijk was hij gaan denken aan het vinden van een leuke, innige vrouw. Toen hij 's avonds in de huiskamer van Carla een tv-reclame had gezien voor een datingsite, had dat de moeite van het proberen waard geleken.

‘Ga je mij nog vertellen hoe de vork in de steel zit?’

Die opmerking brengt Peter terug in het nu. Wat moet hij doen? Hij probeert wanhopig zijn fantasie aan te boren voor een verklaring die de waarheid kan verhullen. Maar het lukt hem niet om zijn gedachten weg te voeren van de werkelijkheid.

Het enige wat hij kan uitbrengen is een zwak protest: 'Ik wil eerst weten wat je met mij gedaan hebt gisterenavond.'

Waarop ze zonder aarzelen antwoordt: 'Je hebt me zelf met kennelijke bedoelingen meegenomen naar je slaapkamer. Maar daar viel je met kleren en al op bed. De slaappillen die ik in je wijn had gedaan, zullen daarbij geholpen hebben. Beneden vond ik ook nog een handige rol ducttape. Het leek me verstandig om te zorgen dat ik je vanochtend even rustig kon ondervragen.'

Dan besluit Peter om de moed maar op te geven en gewoon te vertellen hoe het is gegaan. Ze luistert met stijgende verbazing en barst uiteindelijk in lachen uit.

'Het is oneerbiedig tegenover Carla, maar ik bewonder je er wel om dat je dit gedurfd hebt.' Ze zwijgt een tijdje peinzend, terwijl buiten de kooplui op de markt hun kramen inrichten. En dan doet ze hem een voorstel: 'Waarom zetten we jouw plan niet samen door. Ik denk dat Carla het zelf ook best een mooi idee zou hebben gevonden, de lover van haar man en haar behulpzame bovenbuurman die samen blij worden van het pensioen waar zij zelf toch niet langer van kan genieten.'

Op slag ziet Peter zijn droom herleven en opgelucht stemt hij ermee in. Ze bevrijdt zijn polsen en enkels. 'Tijd voor een kop koffie.'

Ondersteund door Rita loopt hij met pijnlijke gewrichten de trap af naar het huis van Carla. De ochtendzon straalt hem tegemoet door het keukenraam op de eerste ochtend van zijn nieuwe leven. Net als hij het water wil opzetten, gaat de bel.

'Goedemorgen, ik ben van Gasnet. Uw burens hebben klachten over ernstige stank. We moeten dringend in uw kruipruimte kijken.'

Erik Lambooy